

GCL-BERICHTEN

VOORZITTERSWOORDJE

Bij het begin van de Vastentijd, kijk ik met energie terug naar de GCL-dag in Drongen eind januari, een inspirerende en verbindende dag met de GCL-gemeenschap. We gingen op verschillende wijzen op weg met het thema synodaliteit: binnen de Kerk, met ons lichaam en met de natuur. Samen op weg met de Geest.

Het trof me in het bijzonder hoe onze GCL-groepen bevoorrechte plekken zijn om een synodale houding te beleven: Het luisteren maakt immers deel uit van ons DNA via het luistergesprek in drie stappen. Synodaal zijn ben je niet vanzelf, het vraagt om een groeiproces.

Dit proces veronderstelt het verwerven van vele deugden: het kunnen relativiseren van onze eigen mening en een radicale openheid en interesse hebben voor wat de ander zegt. We geloven immers dat de Geest in de Kerk spreekt doorheen elke gelovige, ook de minste onder ons. Het geduld niet te snel verliezen en het 'niet-weten' kunnen uithouden. Bovenal, een innerlijke gevoeligheid om te onderscheiden wat van ons ego en wat van de Geest komt.

Het is niet eenvoudig. Gelukkig kunnen we deze synodale houding oefenen in alle aspecten van ons dagelijks leven bij het nemen van beslissingen in ons gezin, in onze GCL-groep, op de werkvloer of in de sportclub. Kunnen we de Geest mee aan het werk zien bij het nemen van deze beslissingen?

Een synodaal genomen beslissing herken je omdat ze 'goed is voor de mens', het parfum van de 'middenweg' heeft, harmonie verspreidt en de bijmaak van het Rijk Gods heeft.

Wil je terugblikken op de GCL-dag of was je niet aanwezig op de GCL-dag, surf dan naar de website <https://wp.gclvlaanderen.be/actueel/> voor de presentatie van Jos Moons, s.j. en een inleidend artikel over synodaliteit.

Nog een deugddoende Vastentijd toegewenst en

een Zalig Paasfeest aan iedereen!

GINETTE VAN BOGAERT

VREUGDE ALS KOMPAS BINNEN HET GEZIN

32 jaar is hij ondertussen, onze Jasper, maar ik herinner het me als de dag van gisteren : 10 juli 1991, 5 dagen na de begrafenis van mijn schoonvader. We dachten dat er stilaan opnieuw wat ruimte voor vreugdevol verwachten zou zijn na de wekenlange coma van opa, met alle bijhorende zorgen en verdriet. Niet dus. "Dat ziet er niet goed uit" hoorden we de gynaecologe murmelen toen ze op de monitor naar de beelden van de echo keek.

Een nieuwe rollercoaster begon. Na tal van onderzoeken kwam het verdict. Ons 4de kindje zou zwaar meervoudig gehandicapt zijn. We konden het niet geloven. De medische wereld was zeker. We kregen alsnog de mogelijkheid om te kiezen voor een zwangerschapsonderbreking, ook al was ik 7 maanden zwanger.

Ons leven stond op zijn kop, onze droom van een mooi gezin lag aan diggelen. We voelden ons ontredderd en machteloos. Ons hart bleef "ja" zeggen tegen het leven, ons hoofd deed ons twijfelen. Ontelbare vragen doken op, vragen zonder antwoord.

Op dat moment was onze GCL-groep nog pril. Vijf maanden tevoren waren we voor het eerst samengekomen. We hadden nog geen naam, we waren elkaar nog aan het leren kennen en van "onderscheidend bezig zijn" hadden we toen nog nooit gehoord.

En toch. Diep in ons binnenste voelden we een kracht, een immense liefde. We konden niet anders dan "ja" zeggen en ook dit kindje welkom heten, ook al wisten we dat het ons leven onherroepelijk op een ander spoor zou zetten. Er kwam een diepe rust over ons, het voelde goed zo.

Op zijn geboortekaartje schreven we :

"Jasper,

Je leven is meer dan duizend vragen

meer ook dan duizend dromen

je leven is een geschenk

laat ons veel van je houden

om zelf meer mens te zijn."

En nu, zoveel jaren later, kunnen we oprecht zeggen : ons leven is niet gebroken. We waren en zijn een gelukkig gezin. Jasper heeft niet voor verdeeldheid maar eerder voor een bijzondere band gezorgd.

Natuurlijk is niet alles vanzelf gegaan. Het was vaak een moeilijke evenwichtsoefening om de specifieke blijvende zorg voor Jasper, met geregeld bijkomende medische problemen, te combineren met ons streven om de andere kinderen een zo gewoon mogelijke kindertijd en jeugd te laten beleven.

Geregeld stelde ons dat voor verscheurende keuzes zoals bijvoorbeeld het kiezen voor een internaatsopvang voor Jasper. "Gaan jullie Jasper wegdoen?" klonk het verwijtend bij de andere kinderen. We hadden er echter lang over nagedacht. Tal van overwegingen hadden meegespeeld maar dit was de best mogelijke optie, hoe pijnlijk ook. En zo zijn er nog veel kleine en grote moeilijke keuzes gevolgd. Want hoe ouder Jasper werd, hoe groter het verschil met onze andere kinderen. Hij groeide wel, maar bleef in wezen een baby van 6 maanden.

We zijn echt wel een ander gezin geweest, vaak ook een gesplitst gezin. "Wie blijft er bij Jasper ?" was een vaak gestelde vraag. Uitstapjes, familiebezoeken, vakanties, ... niets was vanzelfsprekend bij ons.

En toch ... hoe anders dan gedacht, gepland, gehoopt, gedroomd ons leven ook is geweest, we kunnen ons niet voorstellen dat we gelukkiger hadden kunnen zijn zonder onze Jasper. Al heeft zijn anders-zijn ons leven ook beperkt, we hebben ervaren dat geen enkel feit, ook niet de handicap van een kind, een obstakel hoeft te zijn voor vreugde, voor geluk. De zin van wat ons overkomt bepalen we immers zelf. Doordat Jasper in ons leven is gekomen, zijn we bewuster gaan nadenken over ons leven, hebben we andere klemtonen gelegd en hebben we krachten in onszelf ontdekt die anders voor altijd verborgen waren gebleven. Het is ongelooflijk hoeveel liefde die jongen die niets kan ons gebracht heeft, gewoon door er te zijn. Zijn handicap is met ons leven verweven. Je kan de draden van het leed niet uittrekken zonder het weefsel van ons hele leven uit elkaar te halen. En dat weefsel is kleurrijk en gevarieerd, al zijn er hier en daar wel weeffouten.

Nu lijken de kleuren weer wat te verbleken. Er duiken opnieuw momenten van angst op. Een nieuwe uitdaging dient zich aan. We kunnen - eigenlijk : we mogen - niet meer kiezen. Een aantal jaren geleden heeft de Vlaamse regering de zorg vastgeklikt op basis van het toenmalige gebruik. Voor ons betekent dat, dat vanaf dat ogenblik Jasper 91 dagen per jaar thuis moet zijn. We kunnen niet

meer rekenen op bijkomende zorg als de nood hoger wordt : een onvoorspelbare wachtlijst wordt ons lot. Af en toe slaat de schrik ons om het hart. De zorgzwaarte van Jasper is hoog. Nu zijn we beiden nog gezond en kunnen we het samen aan. Maar, wat zal de toekomst brengen? De maatschappij waarin we leven neemt dure woorden in de mond als 'mantelzorg' en 'ondersteuning door het netwerk'. De vanzelfsprekende solidariteit van die maatschappij in de zorg voor wie kwetsbaar is, neemt echter alsmaar meer af. Het economische belang overrulet het maatschappelijke.

Maar dan weerklinkt diep van binnen gelukkig een stille stem : een mens lijdt het meest door het lijden dat hij vreest. En ik neem het Boek ter hand waar zoveel woorden in staan om van te leven, waar God zich in Jezus toont als een God van liefde, een God die ook durft vragen, die uitdaagt en oproept om dieper te kijken en te zien, te vertrouwen en te blijven vertrouwen. Of zoals de psalmist het zegt en we vaak zingen in de Eucharistieviering : "Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad".

Ik hoop op de kracht om blijvend op weg te gaan met Nehemia 8,10 : "Wees niet bedroefd, maar laat de vreugde die de Heer u schenkt uw kracht zijn".

Vreugde als kompas : het voelt als een diepe vrede die innerlijk vrij maakt als het uiterlijk stormt.

AN VANDENHENDE (GCL-GROEP AMAR Y SERVIR

Vragen ter overweging :

1. Hoe kan je de vreugde in je leven bewaren bij een groot verdriet in je gezin ?
2. Welke woorden uit de bijbel zijn jou tot steun als je voelt dat de vreugde in je leven ondergesneeuwd raakt ?

VAN INSTITUUT NAAR PELGRIM

Na de landelijke dag van GCL in Drongen kom ik terug naar Nederland. In de trein begin ik met het schrijven van dit artikel. Ik vind het zinvol om het onderweg te doen. Dit maakt een verbinding met het feit dat wij "een kerk zijn die onderweg is", een kerk van pelgrims". De Gemeenschap Christelijk Leven heeft in Vlaanderen als motto 'samen onderweg'. En onderweg zal ik jullie verslag geven van deze bewogen dag van 28 januari 2024.

Op de prachtige locatie van de Oude Abdij van Drongen komen een 70-tal mensen uit verschillende plekken van Vlaanderen bij elkaar. Op het programma staat een gevarieerd aanbod: inleiding door Bart Debbaut en Ginette Van Bogaert, lezing door Jos Moons, sj over de synodaliteit, vegetarische maaltijd, en daarna de keuze tussen een biodanza workshop, een ecologische wandeling of een workshop over de hoop in de kerk. Voor de afsluiting aan het eind is het voorstel om in kleine groepen een terugblik van de dag met elkaar te delen.

De inleiding

Bart laat ons een gebed dat we tijdens de internationale bijeenkomst in Amiens hebben ontdekt, ervaren. Een gebed met het hele lichaam. Wij worden uitgenodigd om te gaan staan in Gods blik. Wij buigen, luisteren met twee gevouwen handen, wij vragen met

SAMEN ONDERWEG

open handen, zegenen met handen richting de ander en wij kijken naar de ander. Dit is een bijzondere ervaring die verbondenheid schept.

Daarna delen Ginette en Bart de belangrijkste conclusies van de internationale bijeenkomst in Amiens. "Wij zijn één gemeenschap van leken, geïnspireerd door de ignatiaanse spiritualiteit." Wat de één bereikt, is bereikt door de hele gemeenschap. Het belang van het luisteren, van het onderscheiden, en van de Geestelijke Oefeningen hoort bij de kenmerken van GCL.

Ginette vertelt ook over de pijlers van GCL, die in de loop der jaren, met name na het congres van Libanon in 2013, zijn ontstaan. De pijlers worden ook "grenzen" genoemd om te laten zien dat wij een comfortzone verlaten, in de richting van een grensgebied. Ecologie en jongeren zijn twee pijlers die steeds meer een plek krijgen, ook in Vlaanderen.

Synodaliteit

Na deze inspirerende inleiding, mogen wij luisteren naar Jos Moons sj die ons in de geschiedenis van de Kerk en de evolutie van het synodaal proces meeneemt. In de loop van de jaren, is er een bijzondere beweging gegroeid in de kerk. Eerst was de kerk vrij hiërarchisch, er was een duidelijk verticale lijn. De overtuiging was dat de Heilige Geest van de Paus naar de Bisschop ging en daarna naar de priesters, en daarna de gewone leken. De wijsheid ging van boven naar beneden. Met het Tweede Vaticaans Concilie in de jaren 60 van de vorige eeuw, is een enorme cultuurshift ingezet. De katholieke kerk gaat er nu vanuit dat de heilige geest bij iedereen werkzaam is. Het geloof is nu dat de heilige geest actief is in elke persoon in de kerk. De houding is daardoor veranderd: het gaat nu veel meer om het luisteren naar elkaar. Met de synodaliteit, is de uitdaging om naar deze geest te luisteren. Er is dus een belangrijke verschuiving met een beweging die nu meer horizontaal is.

De crisissen die de kerk heeft meegemaakt horen ook bij de belangrijke ontwikkelingen van deze laatste jaren. Met de crisissen komen ook openingen die veranderingen tot stand brengen.

Er is veel vertrouwen in dit proces. Laten we nu Jos citeren: "De synodale manier van denken geeft meer gewicht aan het samen als pelgrim onderweg-zijn. Dat is eigenlijk precies wat het woord synode betekent. Het accent ligt op beide stukken van het woord: samen, dus niet alleen de hiërarchie; en onderweg, dus zoekend

en open. Wat daarmee minder belangrijk wordt, is de hiërarchische structuur van de kerk en de absolute zekerheid over verschillende aspecten van kerkelijke leer en leven. De beelden 'samen' en 'pelgrim' staan centraal in de kerkvisie van het Tweede Vaticaans Concilie. De nadruk ligt daar éérs op de gemeenschappelijkheid van alle

gelovigen, die dezelfde waardigheid delen: ze zijn in het doopsel met Christus bekleed en met de geest gezalfd. God roept hen samen tot verbondenheid in geloof en inzet voor de goede zaak. Pas in tweede instantie is er ook sprake van verschillende functies en rollen in het geheel."

Samen onderweg dus om naar de geest te luisteren die binnen ons actief is, is de nieuwe opdracht van de kerk.

Tijdens deze ochtend hebben wij dit ook ervaren: hoe wij samen kerk zijn.

Middagprogramma

Na een eerlijke vegetarische maaltijd mogen wij in de middag kiezen uit drie verschillende workshops: biodanza, om samen verder met het lichaam de werking van de geest te ervaren, ecologie en stilstaan bij de uitdagingen van deze tijd en een derde workshop die ging over een spiritualiteit van de hoop, en het onderscheiden in een kerk van crisis".

Ik heb de laatste gekozen. Aan de hand van verschillende citaten van wijzen uit de kerk heeft Nikolaas Sintobin sj ons laten nadenken. Wij horen dat de kerk, het enige instituut is dat toekomst heeft, dat de kerk dé plek is waar het geloof wordt doorgegeven, ook nu nog. Zuster Ruth Borrowes wordt ook geciteerd "het geloof in Jezus is heel erg zeldzaam". Dit raakt een aantal van ons.

Na deze input hebben wij gedeeld over hoe wij geraakt werden door wat wij net hadden gehoord. Iedereen kon rustig aan het woord komen. Het is bijzonder om te voelen hoe wat de ander zegt ook jezelf kan raken. De bedoeling van de tweede ronde is om precies dit te kunnen benoemen,

Wij eindigen met nog een ronde met één woord.

Tot slot werden we opgedeeld in kleine groepen van vijf mensen om met elkaar te delen wat wij van deze dag meenamen. Nog een ervaring van luisteren en ervaren hoe de geest actief is.

Ik ben nu aangekomen in Nederland. Toch blijf ik met jullie onderweg.

CHRISTINE BÉHAIN.

VERRAST DOOR DE VREUGDE (DEEL III)

In mijn eerste bijdrage over de vreugde schreef ik over paus Franciscus' oproep om in ons gebed met aandrang te smeken om vreugde. In een tweede deeltje heb ik nagedacht over de vraag waarom we het vaak moeilijk hebben die vreugde te ervaren. In dit derde deel wil ik het hebben over het belang om te vragen om vreugde.

3. VRAGEN OM VREUGDE

Zo komen we bij een tweede aspect van de vreugde, waar paus Franciscus zo sterk de nadruk op legt: het belang om te vragen om vreugde.

(Ignatius) moedigt onszelf en anderen aan “**nadrukkelijk te vragen** om Gods vreugde” ... Het beoefenen en aanleren van dit **smeekgebed** en het met aandrang **vragen** om vreugde is de belangrijkste dienst die wij verlenen aan de vreugde.

PAUS FRANCISCUS

Vragen om vreugde, echt vragen in gebed om vreugde, is niet altijd makkelijk. Het smeekgebed is een van de meest eisende gebedsvormen. Het vraagt namelijk om uit handen te geven. Om je toe te vertrouwen en dus om onze zo dierbare autonomie los te laten. Echt smeekgebed is geen sinterklaasgebed. Het is niet het zo maar, min of meer dwingend, aan God voorleggen van je wensen, hoe gerechtvaardigd die ook mogen lijken. Het gaat wel over het uitspreken van je diepste verlangen om vervolgens het antwoord over te laten aan God. Wetend dat dit antwoord heel verschillend kan zijn van wat je spontaan zou verwachten. Concreet, dat God van ons kan vragen dat we onze eigen houdingen en verwachtingen bijsturen. Dat wij ons verlangen laten bekeren.

In zijn belijdenissen schrijft Augustinus:

Geef mij, Heer, de zuiverheid, maar nog niet meteen. Ik had er schrik voor dat ik al te snel zou verhoord worden.
AUGUSTINUS VAN HIPPO, Belijdenissen, boek VII, 8

Anders gezegd, Augustinus stelt vast dat hij onvoldoende vrij was om echt te verlangen dat Gods verlangen voor hem werkelijkheid zou worden. Het is niet voor niets dat paus Franciscus oproept om nadrukkelijk en met aandrang te vragen om Gods vreugde. Vragen om de genade van vreugde is niet zo makkelijk als het kan lijken.

We kunnen verknocht raken aan ons verdriet, woede, jaloersheid enz. Soms willen we eigenlijk niet dat die droefheid of boosheid overgaan. We zijn boos en zijn vast van plan om boos te blijven. Of denk aan Augustinus die in alle eerlijkheid vaststelt dat hij het onrustige en oppervlakkige plezier van de onzuiverheid verkiest boven de duurzame vreugde van de zuiverheid. Zo zitten wij mensen nu eenmaal in mekaar. Wat te doen?

Hier komt Ignatius van Loyola, de realistische mensenkenner en spiritueel, ons te hulp met al zijn subtiliteit. Hij merkt fijntjes op: ok, je verlangt geen vreugde, maar misschien is er bij jou wel een verlangen om te verlangen. Misschien wil en kan je op dit ogenblik je boosheid niet loslaten. Maar je zou wel willen dat je het zou willen. Welnu, een verlangen om te verlangen is reeds een verlangen. God kan maar bij jou binnenkomen langs de deur die openstaat. Spreek dan dat verlangen om te verlangen uit. Met aandrang. Steeds weer. Open de deur die je kan openen. Meer kan je niet doen. Bekering is een levenslange dynamiek.

Nikolaas s.j.

GCL - VLAANDEREN

www.gclvlaanderen.be

GCL-berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen

Voorzitter: Ginette Van Bogaert - Galgestraat 3 - 1703 Schepdaal - 02/582 24 28 - info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Nikolaas Sintobin, s.j., Singel 448, 1017 AV Amsterdam, Nederland

Redactie GCL-berichten: Nikolaas Sintobin, s.j., Ann Sieuw, Mirjam Meijer en Christine Béhain.

GCL-berichten is gratis voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €7 (Nederland €8)

GCL-rekeningnummer: IBAN: BE54 4466 6116 7197 - BIB: KREDBEBB

UITNODIGING

De GCL-groep Amar-y-Servir plant haar jaarlijks weekend in de abdij van Drongen van vrijdag 29 november tot zondag 1 december 2024 en stelt het open voor alle geïnteresseerde GCL-ers!

In de volgende GCL-Berichten (nummer juni) volgt meer informatie.

Wie nu al geïnteresseerd is, kan de datum alvast in zijn agenda noteren en een mailtje sturen naar luc.oers@telenet.be. Van zodra er meer info is over de spreker, het thema en de kosten voor dit weekend worden jullie dan op de hoogte gebracht.

GCL-VORMING

VOOR GROEPSBEGELEIDERS: Groepsbegeleiders leren van elkaar

Onze gemeenschap in Vlaanderen kent een voorzichtige groei. Daarom zijn we continu op zoek naar mensen om groepen te begeleiden. Daarnaast willen we ook de huidige begeleiders samenbrengen om samen te reflecteren over de rol van een groepsbegeleider. Zo ontstond vorig werkjaar een digitaal vormingsinitiatief voor groepsbegeleiders, zowel voor nieuwelingen als voor diegenen die soms al erg veel kilometers op de teller hebben.

Drie keer per jaar komen we anderhalf uur achter het computerscherm samen. We zetten onze deuren open voor kandidaten uit Nederland. Elk moment bieden we twee keer aan, zodat de groep deelnemers zich elke keer weer anders mengt.

We werken nu het tweede jaar met een vast stramien. Eén keer per jaar werken we rond een ignatiaans thema. Zo hadden we vorig jaar een input rond het luistergesprek en dit jaar werkten we rond het levensgebed. Na een inleidend gebed geven we een input van een kwartiertje. De deelnemers ontvingen op voorhand wat leesmateriaal. Na deze input gaan we aan de slag in kleine groepjes in breakoutrooms. Daar hanteren we de krachtige luistermethode van ons luistergesprek in drie stappen. Daarna komen we nog eens plenair samen om wat ons raakte van de input en de luisterervaring in het kleine groepje te laten klinken. De twee andere keren werken we met een supervisiemethodiek. Enkel een gezamenlijk inleidend gebed om daarna op te splitsen in kleine groepjes waar elke deelnemer zijn casus kan inbrengen die iets te maken heeft met het begeleiden van een gcl-groepje. Ook hier blijven we trouw aan de stappen van het levensgebed.

Telkens opnieuw sta ik versteld van de eenvoud van de stappen van het luistergebed en de intense diepgang die erg snel ontstaat. De ervaring dat we in steeds nieuw samengestelde deelgroepjes samen erg intens kunnen luisteren en aan elkaar teruggeven wat ons raakte, versterkt het vertrouwen dat dit de ruggengraat van onze bijeenkomsten in onze gcl-groepjes is. En zo wortelen we allemaal in ons groepje, maar brengt de gcl-geest en ignatiaanse methode ons tastbaar in verbinding met elkaar.

BART DEBBAUT, STUURGROEPLID

ECO-KERN WIL DYNAMISEREN

We staan met ons allen samen voor grote en nieuwe uitdagingen. Velen onder ons zijn bezig om hun eigen leven of dat van hun gezin duurzamer in te richten. Het stemt ons hoopvol wanneer ook in onze organisaties initiatieven rond duurzaamheid genomen worden. Hoe kunnen we hierbij de Ignatiaanse spiritualiteit en de slagkracht van ons Ignatiaans Apostolisch Netwerk (IgnAN) beter benutten?

Onze Regio als geheel kan, wil en moet een bijdrage leveren. Daarom riep regionaal overste Marc Desmedt sj ons als ECO-kern bijeen. Jacques Haers sj, al langere tijd actief bezig met allerhande vraagstukken rond duurzaamheid, zit als gedelegeerde voor duurzaamheid de ECO-kern voor. Rond de tafel zitten we met acht andere leden uit de Ignatiaanse Familie: Gerlinde Verbist (Universiteit Antwerpen), Hans Duquet (Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen – GCL in VL), Mariëlle Matthee (GCL in NL), Wouter Blesgraaf sj, Rob Polet (Platform Ignatiaanse Spiritualiteit), Ginette Van Bogaert (GCL in VL), Philip Cobbaert (Jan-van-Ruusbroekcollege), en Anne-Sophie De Decker (IgnAN).

De stem van de spiritualiteit en in het bijzonder van de Ignatiaanse spiritualiteit klinkt niet luid genoeg in het duurzaamheidsdebat. Daar zijn we ons in de ECO-kern van bewust. En dat terwijl in de ene schepping mens en natuur innig met elkaar verbonden zijn: “God zag dat het goed was” klinkt als een refrein in het eerste hoofdstuk van Genesis. Hier wordt hoop geboren: zelfs in onze donkerste momenten, haalt de goedheid van de schepping de bovenhand en leven we vanuit Gods visioen op de verbonden schepping. Aan ons om te durven dromen, om de wegwijzers van die liefdevolle hoop te zien en te volgen, om de paasvreugde van de schepping te vieren. Aan de ECO-kern om dit bewustzijn in onze regio te versterken!

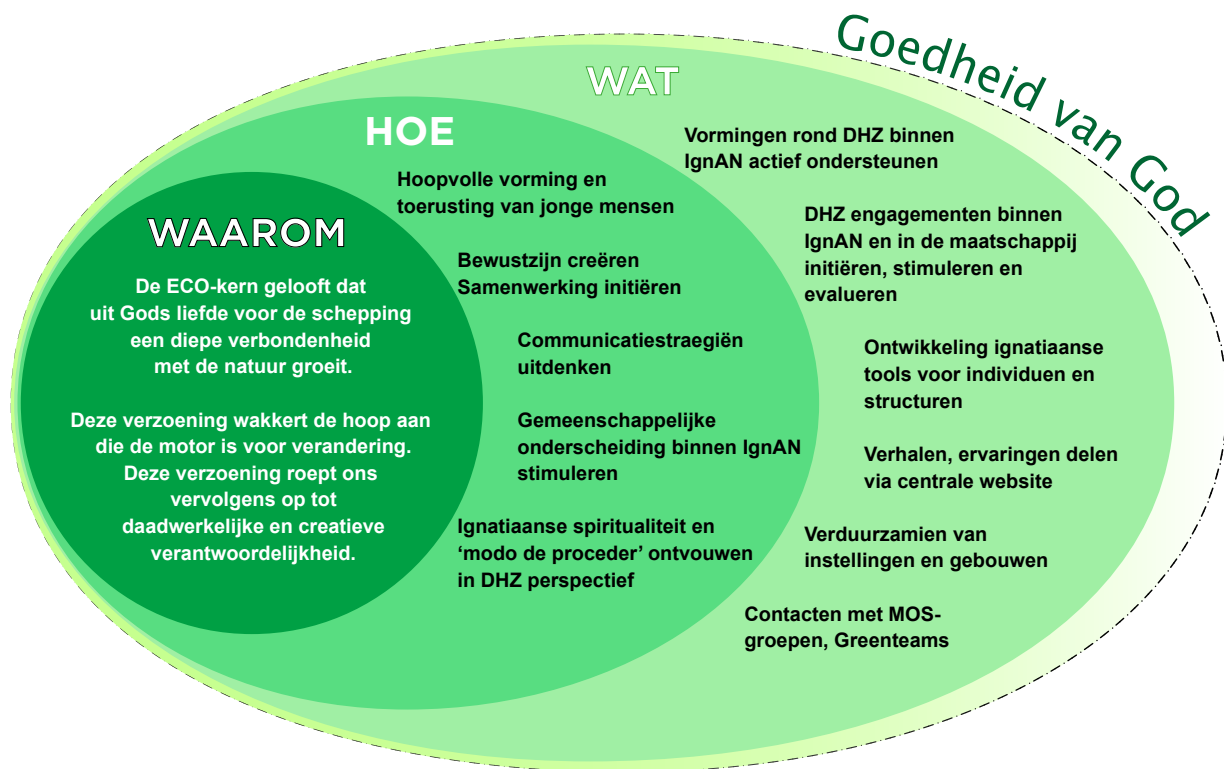
Wij geloven dat de Ignatiaanse spiritualiteit onze aandacht richt op de spirituele verbondenheid met onszelf, met God, met elkaar en met de natuur. Deze hoopvolle boodschap stuurt aan op verandering en bekering in de persoon, in organisaties en structuren, in leefgemeenschappen. Zo droomt de ECO-kern van creatieve samenwerking in en tussen IgnAN-organisaties en communauteiten die aanzet tot reflectie en actie. In het bijzonder willen we jongeren uitrusten voor de toekomst: de Ignatiaanse spiritualiteit biedt hen een uitweg uit angst en wanhoop, en moedigt hen aan om hun energie en innovatieve kracht te ontwikkelen.

Samen geloven we dat een sterk Ignatiaans geïnspireerd netwerk kan wegen op het maatschappelijk debat. De dankbaarheid aan elkaar, aan God en de natuur roepen op tot daadwerkelijke verantwoordelijkheid. De reeds bestaande internationale Ignatiaanse banden willen we aanhalen en versterken door ontmoetingen en samenwerkingsverbanden te faciliteren binnen onze IgnAN-organisaties. Meer concreet willen we, als dienst aan IgnAN, de Ignatiaanse tools (verder) ontwikkelen, de dialoog aanwakkeren binnen en tussen organisaties en communauteiten, netwerken (ook virtuele netwerken) versterken om elkaar te bemoedigen vanuit gelukke en minder gelukke ervaringen, informatie toegankelijk maken, helpen bij het verduurzamen van instellingen en gebouwen ...

WE DROMEN VAN EEN
DYNAMIEK DIE LEIDT
TOT CREATIVITEIT,
EN DIE AANZET TOT
REFLECTIE EN ACTIE.

Daarnaast zetten we ook onze schouders onder een aantal Ignatiaanse initiatieven zoals de IgnAN-dag rond duurzaamheid, de IgnAN-vorming rond de *Geestelijke Oefeningen* en ecologie, eco-retraites, jongerenkampen over ecologie, reflectie met leerlingen in MOS-groepen en Greenteams, ...

‘De wereld is meer dan een probleem dat moet opgelost worden, het is een blij mysterie dat we bewonderen met vreugde en lof. Ons lichaam zelf wordt gevormd door de elementen van de planeet: haar lucht geeft ons adem en haar water schenkt ons leven en verkwikt ons.’
(Paus Franciscus, *Laudato Si'*, 12; 2)

Er liggen inderdaad heel wat uitdagingen op ons te wachten! We laten ons hierbij alvast bemoedigen door de *Geestelijke Oefeningen* (230-1): “De liefde moet zich meer uiten in daden dan in woorden” en “De liefde bestaat in wederzijdse mededeling. Wie liefhebben geven en delen mee wat zij hebben of van hetgeen zij hebben of vermogen aan wie zij liefhebben, en zo ook omgekeerd: wie geliefd worden aan wie hen liefhebben. Heeft de een kennis, eer of rijkdom, dan zullen zij die geven aan wie ze niet hebben, en zo zullen ook de anderen doen jegens hen.”

We zijn erg benieuwd naar wat jullie bemoedigt! Aarzel niet om jullie verhalen, ervaringen, ideeën en opmerkingen te sturen naar duurzaamheid.elc@gmail.com !

JACQUES, MARIËLLE, GINETTE, HANS, WOUTER,
PHILIP, GERLINDE, ANNE-SOPHIE EN ROB

DE NATUUR EN JIJ

ECOLOGIE-RETRAITE IN DE OUDE ABDIJ - DRONGEN

20-24 JUNI 2024

Heb je nood aan verstillings in combinatie met verbinding in en met de natuur? Ben je moe, wordt de drukte je even te veel, loop je even vast of heb je simpelweg nood aan groen leven om je heen?

Tijdens deze driedaagse retraite word je uitgenodigd om de schoonheid van de natuur te (her)ontdekken en je (opnieuw) te verwonderen over de heilzaamheid van de schepping. Dit door heel bewust verbinding met de natuur te zoeken. Als deelnemer kun je ervaren hoe het is om mens te zijn in de schepping en om op eerlijke manier te komen tot verzoening met de natuur. Zo kom je op het spoor wat hoop geeft en de basis kan zijn voor een nieuwe relatie met de natuur in jouw dagelijks leven.

Je gaat niet alleen op weg, maar wel in stilte. Dit maakt de ervaring nog zoveel intenser, persoonlijk maar ook intiem. Tijdens deze stiltedagen kun je ook terecht bij een van de begeleiders voor een gesprek over wat je bezighoudt of beweegt. We gaan uit van christelijke bronnen en ignatiaanse spiritualiteit met de Geestelijke Oefeningen (G.O.) van Ignatius van Loyola als peiler. De verschillende werkvormen richten zich op zowel hoofd en hart, verstand en zintuigen.

Begeleiders: Mariëlle Matthee (GCL NL) en Rob Pollet (Platform van Ignatiaanse Spiritualiteit en GCL NL)

VORMING

Beste GCL'er,

Met veel enthousiasme stuur ik je de uitnodiging door voor de IgnAN-vormingen voor de medewerkers en leden van de organisaties uit 'ons' Ignatiaans Apostolisch Netwerk (IgnAN).

Naast de kennismaking met ignatiaanse basisbegrippen bieden we de deelnemers een deugddoende rustpauze aan. Tegelijkertijd stellen we met veel vreugde vast dat ons ignatiaans netwerk door de verscheiden ontmoetingen wordt versterkt.

Om de deelnemer de nodige tijd te geven om alle informatie een plaats te geven, raden we aan om 1 of maximum 2 sessies per jaar te volgen.

Deze vormingen zijn **gratis** voor GCL-leden.

Zie hier een overzicht van de sessies van maart en april 2024:

- **19/3/24 - Sessie 2**
Hoe ziet de ignatiaanse familie er vandaag uit?
Wat is 'onderscheiding' en welk effect heeft onderscheiding op mijn persoonlijke levenskeuzes?
Begeleiders: Renate Cauwels en Anne-Sophie De Decker
- **16/4/24 - Sessie 3 en 4**
Welke opdracht ziet de Sociëteit van Jezus voor zichzelf in de maatschappij? Welke rol kan ik daarin spelen? (sessie 3)
Wat kunnen de raadgevingen uit de brieven van Ignatius betekenen voor mij en mijn organisatie? (sessie 4)
Hoe kunnen mijn organisatie en ikzelf de oproep om te zorgen voor 'ons gemeenschappelijk huis' beantwoorden?
Begeleiders: Walter Ceyskens sj, Anne-Sophie De Decker en Cecilia Vanneste

We verwelkomen de deelnemers in de Oude Abdij te Drongen vanaf 9.00u zodat we kunnen starten om 9.30u. We eindigen om 16u.

Inschrijven kan door een mail te sturen naar :
info@gclvlaanderen.be

Ik hoop jullie opnieuw talrijk te mogen verwelkomen!
Van harte,

ANNE-SOPHIE DE DECKER
IGNAN-VERANTWOORDELIJKE VOOR VORMING
LID VAN GCL-GROEP SAMEN ONDERWEG

MIJN KIND

En negen maanden staan er voor een kind,
onhandig lijf,
een opgezwollen buik en dikke voeten,
een strak gespannen wachten
op het langzaam, pijnlijk open gaan:
één centimeter... twee

Een kind, dat in mijn armen wordt gelegd,
ik houd het dicht tegen me aan
en in de advertentie wordt gezegd:
"Vol vreugde delen wij u mee"...

En duizend kussen die ik in je adem,
en duizend schone dingen die ik van je vind,
maar nooit meer zal ik nog alleen zijn,
en zonder jou,
mijn kort gedragen,
mijn eeuwig kind...

Mirjam

